

Gedichtfels

Door Jos van den Bosch

© 2022 : Jos H.L. van den Bosch, Valkenburg.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur / uitgever.

Inhoud

Alle Dagen Heel Druk.....	3
Gedichtfels	4
Als ik naar mijn vingers kijk	5
Bedoin auw.....	6
De nachtegaal.....	7
Een spin	8
Er was eens... ..	9
Gedichtjes voor de hond	10
Het Boris-Lied	11
In Laetoli kwam ik mijn vader tegen	12
Met Doortje op de fiets.....	13
Pijnen.....	15
SAMEN!.....	16
Langs de lijn	18
Buik en billen!.....	19

Alle Dagen Heel Druk

Al die generaties met ellende,
Door niemand begrepen en verstaan.
Het gedoe, die eeuwige bende,
Dat schreeuwen en uiteindelijk slaan.

Allez, wat is er toch met dat kind?
De ouders zijn ten einde raad.
Het wordt zo een gezwel dat je bemind
Durf je het door te prikken, vroeg of laat?

Als iemand zegt: 't is je eigen schuld!
De ouders willen zelf niet'
Het vat is dan echt gevuld
Door de pijn en het verdriet.

Als het beest plots een naampje krijgt
Dan herken je pas de tegenstander.
Het medicijn hem aan het zwaard rijgt
Dan staat daar opeens een medestander.

Alles het gevolg van een stap, slechts één!
Doordat je hulp hebt durven vragen.
Het 'stappen over je eigen schaduw heen'.
Die stap zullen er niet velen wagen.

Gedichtsels

Make a piss or take a leak,
no difference, so to speak!
But with a fine lady in your bed,
You better go... to the toilet

Adriaan van Beesterzwaag,
Die knuffelde en stak ook graag.
Toen een mug hem knuffelde en stak,
Was hij zich niet op zijn gemak.
Toen alras een muggenbult verscheen
Dacht hij: ik knuffel liever maar alleen.

Een nachtegaaltje in Bedoin,
Gedroeg zich heel apart en ook hautain!
Ze floot niet 's nachts maar overdag,
En dat is iets wat echt niet mag.
De oppernachtegaal oordeelde snel en verbeter:
Voortaan zult ge "dagtegaal" heten!

Bedoin 2018

Als ik naar mijn vingers kijk

Als ik naar mijn vingers kijk,
dan zie ik de handen van mijn vader.
Verbaasd over zoveel herinnering.
Hij was de oorzaak en de dader.

Als ik naar mijn vingers kijk,
dan mijmer ik over het verleden.
Zo gelijk, qua aanzet en qua vorm ook,
Toch hebben ze verschillend geleden.

Als ik naar mijn vingers kijk,
zo stijf, krom, smal en lang,
Wat hadden ze allemaal kunnen doen?
Waarvoor waren ze te bang?

Als ik naar mijn vingers kijk,
dan zie ik ook de handen van mijn zusje.
Blij dat uit dezelfde genen,
het slechte is verdwenen.

Bedoin, 30 juli 2017

Bedoin auw

Een vlieg die vliegt,
en dat is een wonder.
Zo klein , die smiecht,
Hij kan niet zonder.

Dan een pets, helaas.
Het leven is er zo uit.
Jij bent hem de baas.
Waarmee het verhaaltje sluit.

Biologisch zal dat kloppen.
Maar taalkundig klopt dat niet!
Die vlieg, laat je niet foppen,
werd een 'vloog', is 't niet?

Dus mijn terras ligt vol met 'vlogen.'
Barst ook nog van de vliegen.
Ik wil hiermee maar betogen,
de natuur laat zich niet bedriegen!

Bedoin juli 2022

De nachtegaal

Een nachtegaaltje in Bedoin,
gedroeg zich heel apart en ook hautain!
Ze floot niet 's nachts maar overdag,
en dat is iets wat echt niet mag.
De oppernachtegaal oordeelde snel en verbeter:
voortaan zult ge “dagtegaal” heten!

Bédoin juni 2016

Een spin

Een spin, zo'n nietig beest en toch een wonder op acht poten

Ze loopt en spint en vangt veel muggen, onverdroten.

Wanneer mijn vrouw in paniek vraagt om vernietiging van 'dat enge ding',

denk ik aan 's godswonder mechaniek dat het leven daarin ving

Als ik dan tegensputter dat juist hij haar kan bevrijden

van al die bulten en die vreselijke jeuk waaraan we 's zomers lijden,

dan duimt ze hem neer, als de keizer over de christenhonden.

Dood moet ie, verpletterd, door geweld verslonden.

Voorzichtig vang ik hem en zet hem buitenshuis,

zij griezelt van dat DNA gespuis.

Bedoin juli 2022

Er was eens...

Er was eens een mug in Bedoin,
Hij was gemeen en vilein.
In mijn broek zat hij onverdroten,
En stak me tussen m'n kloten.
Hij dacht: 'Ah, c'est du bon vin!'

Il y était un moustique à Bedoin.
Il était louche et vilain.
Il entrait mon pantalon,
Et piquait entre mes bonbons.
Et pensait: "c'est du bon vin'!.

Bedoin augustus 2019.

Gedichtjes voor de hond

Na een gelukke poepactie.

Grote Boris,

Poepedoris

Voor het slapengaan.

Lekker gaan slapen

Pas op met gapen

Goed op het baasje passen

Niet in de bak plassen

Welterusten

Droom ze met lusten.

Tot morgen

Zonder zorgen.

Klimmen 2017

Het Boris-Lied

Je bent een lekker moppie, je hebt een lekker koppie,
je bent mijn maatje, Boris Batteraaf.
Je drinkt een lekker slokkie, en hapt een lekker brokkie,
je bent zo lief, zo aardig en zo braaf!
Maar, zie je een konijntje, een poesje of een zwijntje,
dan ga je daar onmiddellijk op aaf.
Je blijft mijn lekker moppie, je hebt een lekker koppie,
je blijft mijn maatje Boris Batteraaf.

Doe je een lekker poepie, dan krijg je ook een snoepie,
je bent mijn maatje Boris Batteraaf.
We wandelen een stukkie, en doen een lekker tukkie,
je bent zo lief, zo aardig en zo braaf!
Maar zie je een ander hondje, brunette of een blondje,
dan ga je daar onmiddellijk op aaf!
Je blijft mijn lekker moppie, je hebt een lekker koppie,
je blijft mijn maatje Boris Batteraaf.

Klimmen 2017

In Laetoli kwam ik mijn vader tegen

In Laetoli kwam ik mijn vader tegen.

Daar, in de fossiele as van de vulkanen,
zijn veel voetstappen in de grond gelegen.
Vastgelegd in twee lange banen.

Twee grootten liepen zij aan zij.

Die kleine liep er achterheen.
Kijk, die hield het nauwelijks bij
in de voetstappen achter z'n vaders been.

Naast elkaar liepen we hand in hand.
In de witte sneeuw verschenen zijn stappen
In zijn voetstappen ben ik toen beland,
de afstand nauwelijks te behappen.

Naast de school in de kastanjelaan,
in de sneeuw, zestig jaren geleden,
zou niet ieder kind dat hebben gedaan?
In Laetoli was ik opeens tevreden.

In de rotsige bodem van dat verre land.
Duidelijk in de grote voeten van een hominied,
Stonden mensenvoetjes parmantig en charmant.
Je bent een sukkel als je dat niet ziet.

Bedoin augustus 2017

Met Doortje op de fiets

Op een dag, zestig jaar geleden,
samen met Doortje op de fiets!
Lekker zwemmen in Terworm.
We wisten nog van niets.
Noch van jongens, noch van meisjes.
De wereld was nog plat.
Zestig jaar geleden,
met Doortje op de fiets

Op die dag, zestig jaar geleden,
samen met Doortje op de fiets
reden we weer huiswaarts.
Jij bij Doortje achterop.
Ik reed met losse handen,
pardoes een blauwe voor de banden.
Zestig jaar geleden,
met Doortje op de fiets

Vanaf die dag, zestig jaar geleden,
samen met Doortje op de fiets,
ondanks veel Sibema ijsjes,
zijn er verschillen opgetreden.
Kinderen werden jongens, meisjes!
De wereld werd ook rond.
Zestig jaar geleden,
met Doortje op de fiets.

Na die dag, zestig jaar geleden,
samen met Doortje op de fiets,

werd het nooit meer zo als vroeger.

Was de kindertijd verleden.

Voor mij begon het echte leven.

Die blauwe heeft me een bon gegeven.

Zestig jaar geleden,

met Doortje op de fiets.

Bédoin, 19-08-2017

Pijnen

M'n kuiten die fluiten als Friese beschuiten

M'n billen die rillen, als aardappelschillen

M'n rugspieren die klieren als pubermanieren,

M'n tenen die schuren als gletsjer morenen,

M'n knieën die knikken als roggemeel mikken.

Klimmen 2017

SAMEN!

Sesamstraat had nog niet gescoord.
Kleuterles 'SAMEN' was nooit gehoord.
Toch moesten wij alles SAMEN doen.
Apart geboren, liefst ééneig kampioen!

Slachtoffer van een koude oorlogs-strijd?
In broederlijk gedrens eerder voorbereid?
SAMEN, was het 'Leitmotiv',.
Heel veel foto's, och kijk... wat lief!

Het ging van cultuur tot gekkere gein,
Wij, in Tirolerhosen vóór het gordijn.
Oben auf dem Berg, daar was het fijn
om eens Tiroler koe te zijn.

Zo'n schattig stel, men wilde meer!,
Quatre-mains werd echt de laatste keer.
Zwetend falen op een heus toneel,
smaad en hoon, dat werd mijn deel.

Die rots in de branding: dat was mijn zus!
nooit van haar stuk te brengen, dus.
Ik stopte met het spelen van het stuk.
Viel door plankenkoorts bijna van de kruk

Vanaf die tijd laat ik ieder in zijn waarde.
Laat mij, de rusteloze en bebaarde,
gewoon met rust, dat vind ik fijn.
Ze doen maar waar ze goed in zijn.

En soms, als het helemaal niet gaat,
in dubio, wat te doen of te beslissen:
Slechts één knik of oogopslag van haar gelaat.
Hee, ik zou haar echt niet kunnen missen.

Bédoin 19-07-2017

Langs de lijn

Kijk twee oude heren die wandelen langs de lijn.
D'één mijmert over het verleden, de ander vindt alles fijn.
D'een die vreest, is bang en piekert veel,
wat zal de toekomst brengen, waar stopt mijn deel?
Zij houden veel van elkaar, kunnen niet zonder,
dat ze allebei nog leven is echt een wonder.

Twee oude heren kuieren langs de lijn.
D'ander geniet met volle teugen van zijn 'zijn'.
Niets kwelt hem, kent geen rancune noch verdriet.
Dat maakt het leven makkelijk...niet?
Diep in zijn longen stromen geuren en frisse lucht,
voor geen enkel gevaar is hij beducht.

Twee oude heren lopen langs het spoor.
Ze zijn vastbesloten en ze gaan ervoor.
Wie door het noodlot het eerste blijft staan?
Slechts één zal er blijven de ander zal gaan.
De tijd zal zorgen dat wat er ook gebeurt,
de balans in evenwicht komt, dus niet getreurd.

Twee heren lopen langs de eeuwigheid.
Het leven is voor hen beslist geen kleinigheid.
Allebei genieten ze van de gegeven kansen,
om nog even te lachen, te huilen en te sjansen.
Maar d'een piekert, blijft bang en vreest.
Voor d'ander is het leven een groot feest!

Buik en billen!

Buik en billen in, borst naar voren,
stoer rechtop en neus in de wind.

Van jongs af aan moest ik steeds weer horen:

“Hé rechtop, loop niet krom, m’n kind!”.

Vaak keek ik dan heel verstoord,
deed alsof ik het niet had gehoord.

Buik en billen bleven me achtervolgen.

Via die neus werd arrogantie ingezogen!

Mijn vader riep maar steeds verbolgen:

“Alleen sukkels lopen krom gebogen.

Je loopt rechtop dan ben je een vent.

Ze moeten je maar nemen zoals je bent”.

De billen nog strak, de buik nog plat.

Een strak postuur, dat was nog wat.

Op jonge leeftijd, ik groeide te snel,

beviel mij al het intellectuele leven.

Er werd beslist: yoga helpt wel,

Het zal hem de juiste houding geven.

Het resultaat van al dat wringen in bochten,

was een fier uiterlijk en ‘n rechte rug.

Ook wel arrogant wat sommigen niet mochten.

Kreeg je er echt veel voor terug?

De schouders naar achter, neus in de wind

dus wel gevreesd maar niet bemind.

De billen tamelijk strak maar de buik wat slap.

Nu, ouder en wijzer door de jaren,

behoor ik tot de oude hap.

Op het hoofd veel minder haren.

Toch heel veel littekens op ziel en kop.

Vaak stoot je je hoofd, altijd zo fier rechtop.

Klimmen 27-08-2017